

Kísérő

A VÁCI EGYHÁZMEGYE KÓRHÁZLELKÉSZI SZOLGÁLATÁNAK LAPJA 2018/4

Jövendölés - Születés

Juhász Gyula: Rorate

A kéklő félhomályban
Az örökmécs ragyog,
Mosolygón álmodoznak
A barokk angyalok.

A gyertyák rendre gyúlnak,
A minisztráns gyerek,
Mint bárány a mezőben
Csenget. Az árny dereng.

Hideg kövön anyókák
Térdelnek. Ifju pap
Magasba fölmutatja
Szelíden az Urat.

Derűs hit tűnt malasztját
Könnyezve keresem.
Ó gyönyörű gyerekség,
Ó boldog Betlehem!

Tárkányi Béla: Harmatozzatok...

Harmatozzatok
Égi magasok!
Téged vár epedve
A halandók lelke,
Jöjj el, édes Üdvözítőnk!

Mert az emberek
Ott tévelygenek,
Hol te égi fényed
Útján nem vezérled
Őket, édes Üdvözítőnk!

A prófétáknak
Lelkei láttak
Szent jelenésekben
S téged békességben
Vártak, édes Üdvözítőnk!

Te ember lettél,
S új tant hirdettél.
A jövendölések
Beteljesedének
Rólad, édes Üdvözítőnk!

Karácsonyra készülve

Karácsony és család elválaszthatatlanok egymástól. Ha a karácsonyomról vallok, óhatatlan vallomás lesz arról, hogy milyen értékeket hordoz családom, a prioritások miként rendeződtek nálunk, hogyan vélekedünk az emberről, generációk kapcsolatáról, vallásról, ünnepről, hétköznapiokról, az étető táplálékról, adásról-kapásról.

Karácsony és család elválaszthatatlanok egymástól. Az Úr családba született, az Egyház családba született. Az egyház családbarát, testbarát, kötelékbarát. A Megváltó születésének, a Megtestesülésnek a karácsonyi pillanatképe nem csak, az Isten családok iránti elköteleződésről tanúskodik, hanem a szeretet megfoghatóságáról, hétköznapiságáról, a szeretet folyamatos megtestesülni akarásáról, amelynek a család az elsődleges színtere, kibontakozásának a melegágya, műhelye. Természetes létformánk „igenje” ez a kép, amely nem szentimentális érzület, s elkerüli az értelem hatalmaskodó szorítását is, egyértelműen fókuszálva a kicsinyre, a legkisebbre, az eredeti rangsorra, az élet szolgálatára.

Karácsony, család s a Szentháromság isteni közössége elválaszthatatlanok egymástól. Ott, akkor megszületett a Fiú. Az emberiség számára ott vált először láthatóvá az Isten fiúi természete. A karácsonyi kép ihletében születhet meg, vagy mélyülhet el bennünk is a kép az isteni hármasságról. Így érthető, hogy miért nem tudok úgy családról és karácsonyról beszélni, hogy ne beszéljek a Szentháromságról, a tökéletes közösségről. Mit is jelent nekem a „tökéletes” fogalma az én emberi, tehát tökéletlen, de teljességre sóvárgó hozzáállásommal? Áradó kapcsolódást, egymást feltétel nélkül szolgáló közösséget, az életet jelentő bizalom prioritását, rendelkezésre állást, a szeretet rendjének, erkölcsének az ismeretét, a tagok egyediségének ajándék jellegét. A „leggyökeresebb különbözőséget a legtökéletesebb azonosságon belül”. Akik családban élnek, gyerekeik vannak, tökéletesen értik ezeket a mondatokat, és vágyják és remélik... pedig a Szentháromságra fogalmazódtak meg.

És itt át is léphetünk a következő fogalomra, amit tisztáznunk kell karácsony kapcsán: Karácsony és vágy elválaszthatatlanok egymástól. Karácsonykor gyakran az elviselhetetlenségig fokozódik bennünk a vágy. Gondoljunk a gyermekekre, ahogy karácsony napjára

átizzanak a várakozás tüzeiben, és világos nekik, hogy történni fog valami ésszel felfoghatatlan, kézzel megfoghatatlan, egész lényüket megérintő. Igazán nem tudjuk megfogalmazni pontosan mi után vágyunk. A Megváltó után – bizonyos – csak keveseknek adatik meg, hogy ezt teljes valójában felfogják. A fény után- mondják a szakrális néprajz képviselői. A jóság, szeretet, kapcsolatok, meghittség és hasonló emberként nagyra becsült dolgok után – mondják emberszerető barátaink. Ajándékok, csillogás, nyugalom, wellness, evés-ivás ill. bármiféle érzéki és kulturális kielégülés – mondja az általunk többnyire „világ”-ként nevezett reklám – dresszúra, na és a bennünk lakó kisördög :). ...

S még egy pár gondolatot had mondjak az időről. Az advent, a latin „*ad-venio*”, eljövétel szóból származik. Egyházi szóhasználatban ez a szó, a karácsonyra felkészítő időszakot jelenti. Az ünnepi időszak szolgál arra, hogy előkészüljünk a nagy ünnepre – testestől, lelkestől. Tehát ez már az ünnep tartozéka, e felkészülés nélkül nincs az a „boldogságos” Karácsony-ünnep, melyet Egyházunk álmodik elénk.

Karácsonyra készülve az egyik leggyakrabban ismételt mondat: Nyakunkon az ünnep, Istenem, nincs elég idő! Bárcsak ilyenkor tényleg imádkoznánk, és arra gondolnánk, hogy az idő Istené, nekünk adta ajándékba, hogy rendelkezünk vele, s tegyünk vele valami jót! Inkább csak azt jelenti túlhajszolt az élet. Aki megáll, az el van veszve! Úgy tűnik, manapság mindenki nagy sietségben van. A szülőknek nincs idejük egymásra, a gyerekekre „hát, itt bomlik fel a világbéke, a családokban” – ahogy Teréz anya mondja. Kérdés nem az, hogy hogyan teremtsük, hanem, hogyan osszuk be, és értékes dolgokra fordítsuk. Hogyan válasszuk az „életet” mindenben, amit teszünk? Ez advent központi gondolata. Az idő szent, az idő ajándék, az idő teljességében született meg Jézus. Az időben tér meg az ember újra és újra, az időben kérhet bocsánatot, az időben élheti át, hogy mások megbocsátanak. Az advent arra tanít, minket, hogy az idővel mi gazdálkodunk, hogy az időben tehetünk jót, lehetünk szentek. Maga az idő tanít minket.

Ha a karácsonyi kép számunkra kinyilatkoztatás, ha értjük az Isten álmát a családról, ha figyeljük a vágyat a szívünkben, s gondosan bánunk az idővel, ami ránk bízott, akkor adventünk, s

karácsonyunk nem fog belesimulni a világ giccsparádé karácsonyába, s valószínűleg környezetünkben eléggé egyedül maradunk. Meglehet, hogy a másságot harsogó, de nem nagyon tűrő embere kimosolyog majd, vagy elit gögként értelmezi. S így tényleg elszántság és bátorság kell ahhoz, hogy megvizsgáljuk, hogyan is rendezzük meg egyetemes, de mégis teljesen egyedi családi ünnepünket: befogadva a világot, de nem mindent elfogadva tőle.

(Szásziné Fehérváry Anikó írásából)

Áprily Lajos: Karácsony-est

Angyal zenéje, gyertyafény –
kincses kezem hogy lett szegény?

Nem adhattam ma semmi mást,
csak jó, meleg simogatást.

Mi győzött érdeességemen?
Mitől csókolhat úgy kezem?

Simogatást mitől tanult?
Erembe Krisztus vére hullt?

Szemembe Krisztus-könny szökött? –
kinyúló kézzel kérdezem.

Áldott vagy a kezek között,
karácsonyi koldus-kezem.

Hogyan gyógyult meg a beteg madárka?

Kezdetben csak a város alsóbb néposztálya jött ki az istállóhoz, meg a csöcselék egy-két tagja is, ahogy történni szokott, ha sok ember verődik össze. Legfőképp szegények, betegek, vakok, bélpoklosok jöttek. Letérdeltek a gyermek előtt, alázatosan meg hajoltak, és buzgón kérték, hogy legyen szíves, gyógyítsa meg őket. Sok meg is kapta, amit kért, nemcsak a csodatevő hatalom által, mint ahogy egyszerűségükben gondolták, hanem hitük ereje által.

Sokáig állt egy kislány a tolongó tömegben, és nem tudott keresztülfurakodni. Végül Mária megszólította: „Jöjj ide! – mondta. – Mi van a köténykédben?”

A kislány széthajtotta köténye csücskeit és lám, a kendőben rémülten és borzasan gubbasztott egy madárka, egy egészen kicsiny madárka.

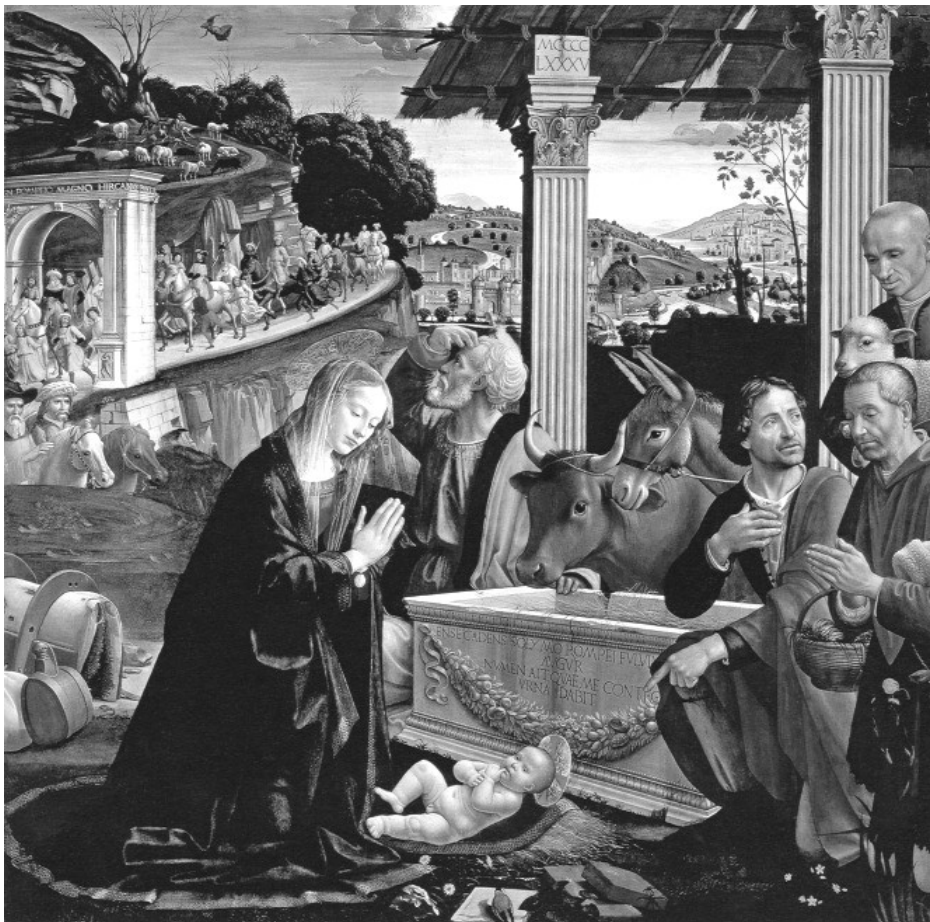
„Nézd meg! – mondta a kislány a Kisjézusnak, – A fiúktól vettem el, ráadásul még a macska is meg akarta enni. Meg tudnád tenni, hogy ismét egészséges legyen? Ha neked adnám érte a babámat?”

Ó, a baba! Hiszen az már komoly dolog! Még Szent József is megvakarta kopasz fejét, pedig ő megfontolt ember. A betegek és nyomorgók meg körülállták, és úgy bámulták a kötényben ülő félholt madárkát. Vajon neki is hívő lelke van?

Aligha! De az égi gyermek ezt még nem tudta pontosan, ezért gyorsan felpillantott oda, ahol az angyalkák a gerendákon ültek. Azok rögtön le is szálltak, hogy segítsenek, hisz a madarak voltak az ég alatt a legkedvesebb pajtásaik. Megsimogatták a betegnek tollazatát, megtisztították, gondosan helyére tették egyik szárnyát, és újra feltették a farkát, hisz a madár fark nélkül igazán nyomorúságos lény.

Ebből persze az emberek semmit sem észleltek, csak annyit, hogy a madárka tollai lassan helyreigazodtak és azt, hogyan tátotta ki a csőrét és próbált egy kicsit csiripelni. Majd hirtelen megemelte szárnyait és boldog csivitelés közben eltűnt a kékségben.

A tömeg ekkor csodálkozni kezdett, és dicsérte Istent csodatetteiért. Csak a kislány állt még mindig ott, köténye csücskeit tartva. De már semmi sem volt benne egy ragyogó aranytollon kívül. De ez nem lehetett a madárkéé, az egyik angyal hagyhatta ott nagy igyekezetében. (Forrás: K. H. WAGGERL: Történet pedig...)

*A betegeknek jobbulást,
mindenkinek áldott,
békés ünnepnapokat kívánunk!*

Túrmezei Erzsébet: Kérdez a gyermek

„Ott fenn lakott a csillagok felett,
de amikor karácsony este lett,
Lejött a földre, mint kicsiny gyerek.
És ó, a hidegszívű emberek!
Kis istállóban kellett hálnia.
Szalmán feküdt Ő, az Isten Fia.
Elhagyta érettünk az eget.
Ugye-e, apukám, nagyon szereted?”

Az apa nem szól. Olyan hallgatag.
De a kis kedvenc nem vár szavakat,
Odaszorítja vállára meleg,
kipirult arcát, s tovább csicsereg.
„Kicsiny gyermek lett, gyenge és szegény,
és ott aludt az állatok helyén,
szűk istállóban. Nem is érthetem.
Milyen meleg ágyacskám van nekem,
pedig csak a te kis lányod vagyok.
S Ő, Isten Fia, Ő, a legnagyobb,
szalmán feküdt, amikor született.
Ugye-e, apukám, nagyon szereted?”

Kint csillagfényes hideg este... tél...
Bent apja ölen kis leány beszél.
„Ott se nyughatott szalma-fekhelyén.
Futniuk kellett éjnek-éjjelén.
Halálra keresték a katonák.
Menekültek a pusztaságon át.
Milyen keserves útjuk lehetett.
Ugye-e, apukám, nagyon szereted?”

Az apa leteszi a gyermeket.
„Ugye-e, szereted? Ugye, szereted?”
Nem bírja már, el kell rohannia.

A jászolban fekvő Isten Fia
karácsonyesti képe kergeti.
Feledte és most nem feledheti.
Most a szeméből könnyre-könny fakad.
Most vádak hall, kínzó vádak.
Elmenekülne még, de nem lehet.
Most utolérte az a szeretet.

S míg a szívébe égi béke tér,
mintha körül a hólepett, fehér
tetők, utak felett távol zene,
angyalok tiszta hangja zengene
szívet szóló, szép éneke:
„Szegény lett érted. Ugy-e, szereted?”

II. Rákóczi Ferenc karácsonyi imája

Ó, mély csöndje ennek a szent éjszakának, milyen mélységes titkokat takarsz, az isteni bölcsesség művét! ... összekötve a földieket az égiekkel, az Atya ölnén a Szűz ölével. Gyöngeségem nem tud megérteni Téged, hiszen önmagát sem képes megérteni, csak szeretné megadni azt, amit kívánsz, úgy, ahogy akarod. Minden elmélkedő képesség elnémul bennem, a titok nagyságát eltakarja a szeretet nagysága - s ki tudná elmondani Isten szeretetét? Vedd akaratomat, adj békét, mert amikor békét nyújtasz, szeretetet adsz. A szeretet csak benned nyughat, mert Te vagy a középpontja. Nem tudom, mi tetszhet neked bennem, hogy magad felé vonzzál. Íme, te, aki istállóban születél, betértél bensőm istállójába. Nem nagyobb titok születésed, mint irántam való jószágod.

Hallottam, hogy egy harsány hang a trón felől azt mondta: »Íme, Isten hajléka az emberek között! Velük fog lakni, s ők az ő népe lesznek. Maga a velük levő Isten lesz az ő Istenük. Isten letöröl majd a szemükről minden könnyet, és nem lesz többé sem halál, sem gyász, sem jajgatás, és fájdalom sem lesz többé, mert az elsők elmúltak.« (Jel21,3-4)

Jézus Krisztus születése pedig így történt: Anyja, Mária el volt jegyezve Józseffel. Mielőtt egybekeltek volna, kitűnt, hogy méhében fogant a Szentlélektől. József pedig, a férje, igaz ember lévén, nem akarta őt hírbe hozni, ezért elhatározta, hogy titokban bocsátja el. Amikor ezeket forgatta szívében, íme, az Úr angyala álmában megjelent neki és így szólt: »József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni feleségedet, Máriát, mert ami őbenne fogantatott, a Szentlélektől van. Fiút fog szülni, és a Jézus nevet adod neki, mert ő szabadítja meg népét bűneitől.« Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék az Úr szava, amit a próféta által mondott:»Íme, a szűz méhében fogan és fiút szül, s a nevét Emmánuelnek fogják hívni«. Ez azt jelenti: Velünk az Isten. József pedig fölkelte álmából és úgy tett, amint az Úr angyala megparancsolta neki. Magához vette feleségét, de nem ismerte meg őt, amíg az meg nem szülte a fiút; és a Jézus nevet adta neki. (Mt1,18-25)

A lapot írják, szerkesztik a Váci Egyházmegye Kórházlelkészi Szolgálatának munkatársai.
Felelős: Dr. Faragó Artúr egyházmegyei kórházlelkész.
Vác, Migazzi tér 1. ☒ H-2600 Vác, Pf. 167. ☎ iroda@korhazlelkesz.hu 🌐 korhazlelkesz.hu